

Lovforslag nr. L 286. Fremsat den 19. maj 1993 af skatteministeren (Stavad)

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven og skattekontrolloven

(Telefonudgifter og personalegoder)

§ 1

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1223 af 17. december 1992, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 271 af 6. maj 1993, indsættes efter § 15 N:

»§ 16. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes tilskud til telefon uden for arbejdsstedet, jf. stk. 2, samt efter reglerne i stk. 3-6 vederlag i form af formuegoder af pengeværdi, sparet privatforbrug og værdien af helt eller delvis vederlagsfri benyttelse af andres formuegoder, jf. statsskattelovens §§ 4-6, når tilskuddet eller godet modtages som led i et ansættelsesforhold eller som led i en aftale om ydelse af personligt arbejde i øvrigt.

Stk. 2. Udgifter til telefonabonnement uden for arbejdsstedet kan ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Tilskud til telefonudgifter anses fortrinsvis at dække abonnementsudgiften. Erhvervs-mæssige samtaleudgifter vedrørende telefon uden for arbejdsstedet kan for erhvervsdrivende fradrages efter reglen om driftsomkostninger i statsskattelovens § 6, litra a, og for lønmodtagere fradrages efter ligningslovens § 9, stk. 1.

Stk. 3. Den skattepligtige værdi af de i stk. 1 omhandlede goder skal ved skatteansættelsen, medmindre andet følger af stk. 4-6, fastsættes til den værdi, som det måtte antages at koste den skattepligtige at erhverve godet i almindelig fri handel. Rabat på indkøb af varer og tjenesteydelser, som arbejdsgiveren m.v. udbyder til salg som led i sin virksomhed, skal dog alene beskattes i det omfang rabatten overstiger

avancen hos den pågældende arbejdsgiver m.v.

Stk. 4. Den skattepligtige værdi af en bil, der er stillet til rådighed uden for arbejdsstedet af en arbejdsgiver som nævnt i stk. 1, sættes til en årlig værdi på 25 pct. af bilens anskaffelsessum inkl. moms og levering. Er bilen kun til rådighed en del af året, foretages en forholdsmæssig fordeling. Den skattepligtige værdi efter 1. pkt. nedsættes med den skattepligtiges betaling i indkomståret til arbejdsgiveren for råderetten.

Stk. 5. Den skattepligtige værdi af en sommerbolig, der er stillet til rådighed af en arbejdsgiver som nævnt i stk. 1, sættes til 1/2 pct. pr. uge af ejendomsværdien pr. 1. januar i rådighedsåret for hver af ugerne 22-34, og 1/4 pct. for hver af årets øvrige uger. Den skattepligtige værdi efter 1. pkt. nedsættes med den skattepligtiges betaling i indkomståret til arbejdsgiveren m.v. for råderetten.

Stk. 6. Den skattepligtige værdi af en lystbåd, der er stillet til rådighed af en arbejdsgiver som nævnt i stk. 1, sættes til 2 pct. pr. uge af bådens anskaffelsessum inkl. moms og levering. Den skattepligtige værdi efter 1. pkt. nedsættes med den skattepligtiges betaling i indkomståret til arbejdsgiveren m.v. for råderetten.«

§ 2

I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 743 af 27. august 1992, som ændret ved § 5 i lov nr. 1020 af 19. december 1992 og § 2 i lov nr. 271 af 6. maj 1993, foretages følgende ændringer:

1. § 7, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Enhver, der i det foregående kalenderår som led i et ansættelses- eller aftaleforhold har ydet skattepligtige fordele som omhandlet i ligningslovens § 16, uden at der er betalt fuldt vederlag derfor, skal foretage indberetning herom i det omfang skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet fastsætter regler herom. Skatteministeren bestemmer i den forbindelse, om indberetningen tillige skal indeholde en værdiansættelse af fordelene, og i givet fald efter hvilke retningslinier eller med hvilken værdi, indberetningen skal foretages.«

2. I § 7, stk. 5, ændres to steder »stk. 1« til: »stk. 1 og 4«.

3. I § 7, stk. 6, ændres »de i stk. 1 nævnte oplysningspligtige« til: »de i stk. 1 og 4 nævnte oplysningspligtige«, og »som nævnt i stk. 1« til: »som nævnt i stk. 1 og 4«.

4. I § 7, stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1« til: »stk. 1 og 4«.

5. I § 7, stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 1 og 6« til: »stk. 1, 4 og 6«.

6. I § 7, stk. 9, 1. pkt., udgår: », 4«.

§ 3

Stk. 1. Lovens træder i kraft den 1. juli 1993.

Stk. 2. Lovens § 1 har virkning fra og med indkomståret 1994.

Stk. 3. Værdien som nævnt i § 16, stk. 4, 1. pkt., af en bil, der er stillet til rådighed før den 19. maj 1993, og hvis anskaffelsessum m.v. overstiger 400.000 kr., sættes til 100.000 kr. for hvert af indkomstårene 1994 til og med 1997.

Stk. 4. Lovens § 2 har virkning for indberetning af oplysninger vedrørende kalenderåret 1994 og senere år. Den hidtil gældende bestemmelse i skattekontrollovens § 7, stk. 4, finder fortsat anvendelse på indberetning af oplysninger vedrørende kalenderåret 1993.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en del af regeringens forslag om en gennemgribende omlægning af skattesystemet. Der henvises til bemærkningerne til det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af personskatteloven og andre skattelove.

Lovforslaget har til formål dels at skærpe beskatningen af personalegoder, dels at styrke den skattemæssige kontrol med beskatningen heraf.

I overensstemmelse med Personskatteudvalgets anbefaling stilles der forslag om, at personalegoder skattemæssigt værdiansættes til markedsværdien af godet modsat i dag, hvor værdiansættelsen i praksis ofte foretages på grundlag af en bedømmelse af godets værdi for netop den pågældende modtager.

For udvalgte større personalegoder stilles der forslag om en objektiviseret værdiansættelse direkte i loven. Det drejer sig om bil, sommerbolig og lystbåd. Endvidere foreslås en skærpet beskatning af telefon uden for arbejdsstedet.

Til styrkelse af kontrollen med beskatningen af personalegoder stilles der forslag om, at skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet skal kunne udfærdige en »positivliste« over personalegoder, som arbejdsgivere skal foretage indberetning om. Skatteministeren kan på samme måde bestemme, at indberetningen enten skal have form alene af en angivelse af godets art, eller tillige af en angivelse af godets værdi.

Gældende ret

Opnår en lønmodtager i kraft af ansættelsesforholdet økonomiske fordele, skal lønmodtageren principielt beskattes af værdien heraf – uanset godets fremtrædelsesform.

Beskatning foretages normalt kun, når der er tale om et væsentligt gode.

Værdien fastsættes i praksis ofte efter godets værdi for netop modtageren, dvs. en subjektiv værdi.

Ligningsrådet har for en række almindeligt forekommende goder som fri bil, fri telefon, personalelån, visse frirejser m.v. fastsat normalværdier. Disse

værdier anvendes ved skatteansættelsen, hvis ikke særlige forhold taler for en anden værdiansættelse.

Arbejdsgivere har alene pligt til at foretage årlige indberetninger til skattemyndighederne om løn, samt om der er stillet fri bil, bolig eller telefon til rådighed uden for arbejdsstedet. Sidstnævnte oplysninger gives alene i form af en meddelelse om, at sådanne goder er ydet, men uden værdiansættelse.

Personskatteudvalget

På baggrund af en konstateret stigende forekomst af personalegoder har Personskatteudvalget i sin rapport fra oktober 1992 anbefalet en skærpet beskatning heraf.

Personskatteudvalget beskriver personalegoder som ikke-kontante økonomiske fordele ydet fra arbejdsgiveren til lønmodtageren.

Personskatteudvalget antager, at der er en sammenhæng mellem skatetrykkets højde – kombineret med en lempelig eller måske undertiden stort set fraværende beskatning af personalegoder, og den stigende forekomst af personalegoder.

Værdien af personalegoder er principielt fuldt ud skattepligtig. Det er imidlertid ofte vanskeligt at konstatere, om der ydes sådanne goder, og i givet fald at opgøre den reelle værdi af godet.

Personskatteudvalget anbefaler en skærpet beskatning af personalegoder, således at modtageren beskattes med den værdi, som godet i almindelighed vil betyde for andre, således at det bliver uden betydning, hvilken konkret værdi godet har for modtageren. Beskatningen skal efter udvalget foretages, uanset om den ansatte faktisk benytter godet.

Personskatteudvalget anbefaler vedrørende fri bil til rådighed, at værdien heraf ansættes til 25 pct. af bilens oprindelige anskaffelsessum, således at omfanget af den ansattes brug af bilen til privat formål ikke får indflydelse på beskatningens omfang. Betaler den ansatte en del af de med driften forbundne udgifter, nedsættes værdien med disse beløb. Foreligger der kun delvis adgang til at benytte bilen, fastsættes værdien forholdsmæssigt.

Personskatteudvalget anbefaler endvidere en styrket kontrol med beskatningen af personalegoder, bl.a. i form af en generel pligt for arbejdsgivere til at foretage indberetning om personalegoder, der ikke udtrykkeligt er undtaget fra indberetning.

Personskatteudvalget anbefaler tillige en styrket vejledning om beskatningen af personalegoder.

Regeringens overvejelser

Regeringen er enig med Personskatteudvalget i, at beskatningen af personalegoder bør skærpes.

Personalegoder har karakter af lønaccessorier. Derfor må en beskatning på lige fod med løn tilstræbes.

Samtidig kan det øgede skatteprovenu anvendes til nedbringelse af personskatten.

Regeringen har imidlertid afstået fra at gå så langt som foreslået af Personskatteudvalget vedrørende skærpelse af beskatningen af personalegoder.

Det skyldes for det første, at en generel beskatning ud fra den blotte mulighed for at benytte godet anses for stridende mod grundlæggende skatteevneprincipper. Er godet ikke blevet benyttet, er der intet afkast og ingen besparelse at beskattes. For biler til rådighed følger regeringen dog udvalgets forslag, således at beskatning med 25 pct. af bilens værdi foretages uanset omfanget af den private kørsel.

Hertil kommer, at en så vidtgående beskatning af personalegoder som foreslået af udvalget rejser store administrative problemer, både med hensyn til kontrol og med hensyn til værdiansættelse. Praktiske hensyn taler for, at bagatelagte ydelser undtages fra beskatning.

Regeringen foreslår derfor, at den skærpede indsats mod personalegoder rettes mod de goder af ikke uvæsentlig værdi, der kan relateres til den enkelte skatteyder. Tilskud af forholdsvis begrænset omfang til kaffe-, kantine-, kunstdordninger og tilsvarende ordninger, der kun er til rådighed på arbejdspladsen, tænkes derfor ikke omfattet af lovforslaget.

Regeringen foreslår, at arbejdsgivernes pligt til at indberette personalegoder til skattemyndighederne skærpes, men alene i det omfang skatteministeren bestemmer i form af en »positivliste« efter indstilling fra Ligningsrådet.

Efter forslaget kan skatteministeren således bestemme, om de personalegoder, der optages på listen, alene skal indberettes med oplysning om godets art, eller om oplysningen om det enkelte gode tillige skal omfatte en værdiansættelse efter nærmere udstukne retningslinier.

For sædvanligt forekommende personalegoder

antages det, at effekten af regeringens forslag er den samme som effekten af Personskatteudvalgets.

Forskellen består primært i, at det efter forslaget som udgangspunkt fortsat er den faktiske benyttelse, der beskattes, hvorfor det ikke er muligt generelt at beskatte goder, hvortil de ansatte har fri adgang, men hvor det ikke er muligt at afgøre den faktiske benyttelse for den enkelte.

Lovforslaget

Efter lovforslaget præciseres bestemmelserne i statsskattelovens §§ 4-6 om opgørelsen af den skattepligtige indkomst for så vidt angår vederlag i ansættelsesforhold eller lignende, der ikke har form af pengeløn.

Efter lovforslaget fastsættes den skattemæssige værdi af en sådan vederlæggelse med udgangspunkt i godets markedsværdi til forskel fra i dag, hvor den skattemæssige værdi i praksis ofte opgøres efter godets værdi for netop den pågældende modtager.

Undtaget herfra er ansattes køb med rabat af virksomhedens produkter, i det omfang rabatten ikke overstiger virksomhedens avance.

I det omfang den ansatte betaler et vederlag for godet eller dette i anden sammenhæng er beskattet, kan den opgjorte markedsværdi reduceres med et tilsvarende beløb.

For telefon, bil, sommerbolig og lystbåd indeholder lovforslaget særlige beskatningsregler.

Efter forslaget betragtes værdien af telefonabonnementet vedrørende en telefon, der er stillet til rådighed uden for arbejdsstedet, altid som en rent privat udgift, mens der som hidtil er fradrag for erhvervsmæssige samtaleudgifter.

I overensstemmelse hermed foreslås fradraget for udgift til telefonabonnement vedrørende en telefon uden for arbejdsstedet afskaffet både for lønmodtagere og selvstændige.

Dette er i overensstemmelse med Østre Landsrets dom af 13. december 1989 (SKAT 1990/2), hvori det udtales, at »udgiften til telefonabonnement er en så almindeligt forekommende udgift i en husstand, at den må betragtes som en sædvanlig leveomkostning, der ikke berettiger til fradrag.«

Efter lovforslaget beskattes telefongodtgørelse fuldt ud, men med adgang til fradrag for udgiften til erhvervsmæssige samtaler.

Efter lovforslaget beskattes den årlige værdi af at få stillet bil til fri rådighed med 25 pct. af bilens pris, uanset privatkørselens omfang, i overensstemmelse med Personskatteudvalgets anbefaling.

Forslaget skal dog ses i sammenhæng med det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af befor-

dringsfradraget. Efter dette forslag vil det forhold, at en lønmodtager har bil til rådighed, bevirke, at den pågældende i praksis ikke opnår fradrag for befordring mellem hjem og arbejde.

Forslaget indeholder en lempelig overgangsordning for biler til mere end 400.000 kr., der er stillet til rådighed før lovforslagets fremsættelse den 19. maj 1993.

Efter lovforslaget beskattes sommerbolig og lystbåd til fri rådighed med en procentdel af godets værdi.

Efter lovforslaget bemyndiges skatteministeren til efter indstilling fra Ligningsrådet at pålægge arbejdsgivere m.v. at foretage årlige indberetninger til de statslige told- og skattemyndigheder om ydede personalegoder, og til at bestemme, om indberetningen alene skal oplyse om godets art, eller om indberetningen tillige skal oplyse om godets værdi efter skatteministerens anvisning.

Skatteministeren vil herunder kunne bestemme, at der skal foretages indberetning om personalegoder som nævnt i ligningslovens § 16.

Det vil i takt med indvundne erfaringer med indberettede personalegoder blive overvejet, om skatteministeren skal benytte sin kompetence efter kilde-skattelovens § 43, stk. 2, litra g, til at gøre visse personalegoder til A-indkomst. Det påregnes, at i hvert fald værdien af fri bil til rådighed allerede for 1994 vil blive gjort til A-indkomst.

Administrative konsekvenser

Om de administrative virkninger henvises til de administrative bemærkninger i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om ændring af personskatteloven og andre skattelove (Skatteomlægning).

For virksomheder vil den foreslåede udvidelse af indberetningspligten kunne medføre en mindre administrativ merbelastning, hvis den enkelte virksomhed vælger at yde personalegoder, hvorom der skal foretages indberetning.

Provenumæssige konsekvenser

Forslaget om, at udgiften til telefonabonnement uden for arbejdsstedet fuldt ud skal anses for en privat udgift, der ikke kan fradrages, skønnes med betydelig usikkerhed at medføre en provenugevinst på omkring 100 mill. kr. årligt.

Forslaget om at beskatte den årlige værdi af fri bil til rådighed med 25 pct. af bilens pris, uanset privatkørlens omfang, skønnes at medføre en provenugevinst i størrelsesordenen 100 mill. kr. årligt. Også dette provenuskøn er forbundet med stor usikkerhed.

Den foreslåede overgangsordning for biler til en pris over 400.000 kr. skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Den foreslåede generelle stramning af kontrol- og værdiansættelsesreglerne for personalegoder vil – i takt med at forskellige andre personalegoder inddrages under indberetningsordningen – give et vist merprovenu.

Efter en indkørfase skønnes denne provenugevinst at være stigende.

Den samlede provenuvirkning af hele skatteomlægningen, herunder virkningen for stat og kommuner, er vist i lovforslaget om ændring af personskatteloven.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Efter *stk. 1* beskattes enhver form for vederlag, som ikke har form af pengeløn, når vederlaget ydes som led i et ansættelsesforhold eller som led i en aftale om ydelse af personligt arbejde, uanset vederlagets fremtrædelsesform.

Bestemmelsen omfatter således ikke kun vederlag i form af overdragelse af aktiver, f.eks. aktier, varer og kunst, men også vederlag i form af sparet privatforbrug, f.eks. telefon, kost, bolig, TV-licens, rejser, befordring, og vederlag i form af adgang til benyttelse af andres formuegoder, f.eks. jagtret, kunst, sommerbolig.

Bestemmelsen omfatter endvidere tilskud til almindelig telefon uden for arbejdsstedet, f.eks. betaling af abonnementsudgiften eller tilskud til samtaleudgiften.

Efter *stk. 2* er udgiften til et almindeligt telefonabonnement uden for arbejdsstedet altid at anse for en privat udgift, uanset hvilken brug der gøres af telefonen.

Samtaleudgifter, der kan henføres til erhvervsmæssig benyttelse af telefonen, kan fratrækkes efter de almindelige regler mod behørig dokumentation/sandsynliggørelse af udgiftens størrelse.

Lønmodtagere vil således kunne fratække den erhvervsmæssige samtaleudgift i den skattepligtige indkomst i det omfang udgiften – sammen med lønmodtagerens øvrige udgifter i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde – overstiger 3.500 kr., jf. ligningslovens § 9, stk. 1.

Erhvervsdrivende vil efter reglen i personskattelovens § 3, stk. 2, nr. 1, kunne fradrage den erhvervsmæssige samtaleudgift uden begrænsning i den personlige indkomst.

For en selvstændig erhvervsdrivende, der helt eller delvis udøver sin virksomhed fra hjemmet, beror det

på en konkret vurdering under hensyntagen til den foreslåede bestemmelse om fri telefon uden for arbejdsstedet, i hvilket omfang der er fradrag for udgifter vedrørende telefonen.

Efter *stk. 3* ansættes værdien af de i *stk. 1* nævnte goder til den værdi, det må antages at koste modtageren at erhverve godet i almindelig fri handel.

Betaler den ansatte delvis vederlag for godet, reduceres den skattemæssige værdiansættelse hermed.

Undtaget fra denne værdiansættelse til markedsværdien er goder i form af varer og tjenesteydelser, som arbejdsgiveren eller hvervgiveren udbyder som led i sin virksomhed. Disse goder beskattes kun i det omfang, modtageren opnår rabat, der overstiger arbejdsgiverens m.v. avance på varen, dvs. betaler mindre for varen, end arbejdsgiveren har haft af omkostninger ved den.

Herved undtages ansattes køb med rabat af arbejdsgiverens varer i det omfang, rabatten ikke er uforholdsmæssig stor.

For tjenesteydelser vil det ofte være vanskeligt på en rimelig måde at sætte rabatten i forhold til arbejdsgiverens avance, men reglen vil her gøre det muligt for Ligningsrådet, at trække rimelige grænser. Det er således efter denne bestemmelse ikke tanken, at f.eks. HT-ansattes frikort skal medføre anden beskatning end den begrænsning af fradraget for befordring mellem hjem og arbejde, der stilles forslag om i det samtidige lovforslag om ændring af befordringsfradraget, jf. nedenfor.

Har arbejdsgiveren f.eks. stillet telefon til rådighed uden for arbejdsstedet, er det tanken, at Ligningsrådet som hidtil fastsætter et standardbeløb. Efter forslaget skal standardbeløbet dække den fulde abonnementsafgift og et anslået beløb for de private samtaler.

Har arbejdsgiveren f.eks. stillet bolig til rådighed for den ansatte, må skattemyndighederne efter forslaget foretage en individuel vurdering af værdien af boligretten under hensyntagen til boligkontraktens indhold.

Ved denne værdiansættelse er det uden betydning, om der er tale om en tjenestebolig, f.eks. en viceværtsbolig eller lignende, eller om der er tale om en helt frivillig bolig som f.eks. en direktørbolig. Eventuel kompensation for ulemper forbundet med det førstnævnte tilfælde er et mellemværende mellem arbejdsgiver og arbejdstager, der i givet fald bør vederlægges med skattepligtigt vederlag.

I tilfælde hvor arbejdsgiveren dækker udgifter til den ansattes transport mellem hjem og arbejde, f.eks. ved bil til rådighed eller ved frikort til offentlige transportmidler, jf. ovenfor, bevirker det samtidige lovforslag om ændring af ligningslovens § 9 C, at

den ansatte i realiteten bliver beskattet af denne fordel.

Efter *stk. 4* ansættes den årlige værdi af bil til rådighed til 25 pct. af anskaffelsessummen inkl. moms og levering.

Værdiansættelsen, der ikke kan fraviges, er foretaget på grundlag af den forudsætning, at arbejdsgiveren afholder alle udgifter vedrørende bilen.

Denne værdiansættelse anvendes uanset omfanget af den ansattes faktiske benyttelse af bilen til privat brug. Der er dog ikke fradrag for befordring mellem hjem og arbejde, jf. ligningslovens § 9 C.

Anskaffelsessummen er det beløb som arbejdsgiveren skal betale for bilen.

For dyre biler, der er stillet til rådighed før den 19. maj 1993, er der en særlig værdiansættelsesregel for indkomstårene 1994 til og med 1997 i lovforslagets § 3.

Har arbejdsgiveren lejet/leaset den bil, der stilles til rådighed, beskattes arbejdstageren med udgangspunkt i den pris, som arbejdsgiveren måtte have betalt, hvis han havde købt bilen, dvs. bilens anskaffelsessum inkl. moms og levering.

Har den ansatte i indkomståret af beskattede midler betalt til arbejdsgiveren for brug af bilen, reduceres den opgjorte skattepligtige værdi for det pågældende år hermed.

Betaling efter indkomstårets udløb eller til andre end den arbejdsgiver, der har stillet bilen til rådighed, reducerer ikke den skattepligtige værdi af råderetten.

Er bilen kun til rådighed en del af året, foretages en forholdsmæssig fordeling af års-værdien.

Har en selvstændig erhvervsdrivende for et givet indkomstår valgt at anvende reglerne i virksomhedsskatteordningen, og valgt at placere sin bil under virksomhedsskatteordningen, beskattes den pågældende efter forslaget som om der var stillet bil til rådighed af arbejdsgiveren.

Efter *stk. 5* ansættes værdien af sommerbolig til rådighed til en procentdel af ejendomsværdien.

Værdiansættelsen, der ikke kan fraviges, er foretaget på grundlag af den forudsætning, at arbejdsgiveren afholder alle udgifter vedrørende sommerboligen.

Ejendomsværdien er ejendommens værdi pr. 1. januar i det år, hvor sommerboligen er til rådighed. For ejendomme, hvor der ikke foreligger en ejendomsværdi, f.eks. sommerboliger i udlandet, sættes ejendomsværdien af skattemyndighederne efter et skøn.

Procentsatsen anvendes pr. uges råden over sommerboligen. Er sommerboligen til rådighed mindre

F. t. l. vedr. ligningsloven m.m.

end en uge, foretages en forholdsmæssig fordeling af ugeværdien.

Satsen udgør pr. uge for sommermånederne juni, juli og august 1/2 procent af ejendomsværdien. For resten af årets uger 1/4 pct.

Betaler den ansatte delvis vederlag til arbejdsgiveren inden indkomstårets udgang for at råde over sommerboligen, reduceres værdiansættelsen hermed.

Efter *stk. 6* ansættes værdien af lystbåd til rådighed til en procentdel af bådens anskaffelsessum inkl. moms og levering.

Værdiansættelsen, der ikke kan fraviges, er foretaget på grundlag af den forudsætning, at arbejdsgiveren afholder alle udgifter vedrørende lystbåden.

Har arbejdsgiveren lejet/leaset den båd, der stilles til rådighed, beskattes arbejdstageren med udgangspunkt i den pris, som arbejdsgiveren måtte have betalt, hvis han havde købt båden, dvs. bådens anskaffelsessum.

Betaler den ansatte delvis vederlag til arbejdsgiveren inden indkomstårets udgang for at råde over lystbåden, reduceres værdiansættelsen hermed.

Begrebet lystbåd må fastsættes i overensstemmelse med en traditionel opfattelse af begrebet. En vejledning kan dog hentes i praksis efter lov om afgift af lystfartøjsforsikringer, jf. lovbekendtgørelse nr. 165 af 31. marts 1993.

Til § 2

Bestemmelsen vedrører dels arbejdsgiveres pligt til at foretage årlige indberetninger til de statslige told- og skattemyndigheder om de personalegoder, der er ydet i årets løb, dels værdiansættelsen af sådanne goder.

Indberetningerne anvendes i forbindelse med udfærdigelsen af de fortrykte selvangivelsesblanketter og som kontroloplysninger for skattemyndighederne.

Efter bestemmelsen bemyndiges skatteministeren til – efter indstilling fra Ligningsrådet – at opstille en liste over de typer af personalegoder, som arbejdsgivere skal foretage indberetning om.

Det er tanken årligt at justere listen i lyset af indvundne erfaringer fra lignings- og kontrolprocessen.

Indberetningen, der skal foretages sammen med indberetningen om den ansattes årsløn m.v., skal som udgangspunkt alene omfatte en angivelse af godets art.

Skatteministeren kan imidlertid efter indstilling fra Ligningsrådet bestemme, at indberetningen tilli-

ge skal omfatte en angivelse af godets værdi, og eventuelt efter hvilke kriterier, værdiopgørelsen vedrørende det enkelte gode skal foretages.

De således administrativt anviste værdier vil kun kunne dække »normaltilfældene«. Skatteministeren vil imidlertid kunne bestemme, at værdi-indberetning kun skal foretages, hvor personalegodet ydes under nærmere angivne omstændigheder, og at indberetningen i øvrige tilfælde alene skal angive godets art.

Krav om værdi-indberetning vil normalt kun blive krævet i det omfang, de indberettede værdier vil være anvendelige til at fortrykke på selvangivelsesblanketten. Fastsættelse af normalværdier vil imidlertid kunne have betydning for arbejdsgiverens opgørelse af det øremærkede bidrag, der samtidig med dette lovforslag er fremsat lovforslag om.

De administrativt fastsatte værdier, der indberettes, vil kunne ændres under ligningsprocessen, hvis der fremkommer særlige oplysninger, der begrundes en sådan fravigelse.

Vedrørende værdien af fri bolig, der efter den foreslåede bestemmelse i ligningslovens § 16 skal ansættes efter et individuelt skøn foretaget af skattemyndighederne, vil skatteministeren efter den foreslåede affattelse af skattekontrollovens § 7, stk. 4, kunne bestemme, at arbejdsgivere for kommende år skal indberette en sådant fastsat boligværdi. Dette er fundet forsvarligt, idet et sådant gode normalt ydes over flere år til samme person og under samme betingelser.

Til § 3

Efter denne bestemmelse træder loven i kraft den 1. juli 1993.

Reglerne i § 16 om værdiansættelse af personalegoder har virkning fra og med indkomståret 1994.

For biler med en anskaffelsessum m.v. på mere end 400.000 kr., der er stillet til rådighed før lovforslagets fremsættelse den 19. maj 1993, ansættes værdien af godet for hvert af indkomstårene 1994 til og med 1997 til 100.000 kr., svarende til 25 pct. af 400.000 kr.

Den foreslåede udvidelse af indberetningspligten vedrørende personalegoder har virkning for indberetning af oplysninger vedrørende kalenderåret 1994 og senere år.

For oplysninger vedrørende kalenderåret 1993 finder den gældende bestemmelse i skattekontrollovens § 7, stk. 4, anvendelse.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 2

I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 743 af 27. august 1992, som ændret ved § 5 i lov nr. 1020 af 19. december 1992 og § 2 i lov nr. 271 af 6. maj 1993, foretages følgende ændringer:

1. § 7, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Enhver, der i det foregående kalenderår som led i et ansættelses- eller aftaleforhold har ydet skattepligtige fordele som omhandlet i ligningslovens § 16, uden at der er betalt fuldt vederlag derfor, skal foretage indberetning herom i det omfang skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet fastsætter regler herom. Skatteministeren bestemmer i den forbindelse, om indberetningen tillige skal indeholde en værdiansættelse af fordelene, og i givet fald efter hvilke retningslinier eller med hvilken værdi, indberetningen skal foretages.«

2. I § 7, stk. 5, ændres to steder »stk. 1« til: »stk. 1 og 4«.

3. I § 7, stk. 6, ændres »de i stk. 1 nævnte oplysningspligtige« til: »de i stk. 1 og 4 nævnte oplysningspligtige«, og »som nævnt i stk. 1« til: »som nævnt i stk. 1 og 4«.

4. I § 7, stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1« til: »stk. 1 og 4«.

5. I § 7, stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 1 og 6« til: »stk. 1, 4 og 6«.

6. I § 7, stk. 9, 1. pkt., udgår: », 4«.

§ 7.

Stk. 1-3. - - -

Stk. 4. Enhver, der i det foregående år som led i et ansættelses- eller aftaleforhold har stillet automobil, bolig eller telefon uden for arbejdsstedet til rådighed, uden at der er betalt fuldt vederlag herfor, skal oplyse dette inden udløbet af den frist, der er fastsat i § 9 A. Skatteministeren kan fastsætte regler om pligt til at give yderligere oplysninger i forbindelse hermed. Den oplysningspligtige skal give oplysning om modtagerens navn, adresse og CPR-nr. samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren.

Stk. 5. Indkomstmodtageren skal give den oplysningspligtige efter stk. 1 oplysning om navn, adresse og CPR-nr. eller SE-nr. samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af indkomstmodtageren. Såfremt indkomstmodtageren nægter at give disse oplysninger, kan de statslige told- og skattemyndigheder meddele den oplysningspligtige de fornødne oplysninger til opfyldelse af oplysningspligten efter stk. 1.

Stk. 6. Ophører en af de i stk. 1 nævnte oplysningspligtige med at drive virksomhed, som har medført udbetaling eller godskrivning af de i stk. 1 nævnte indkomstarter, skal der senest 10 dage efter sidste udbetaling af sådan indkomst gives oplysning som nævnt i stk. 1 omfattende tiden fra kalenderårets begyndelse.

Stk. 7. Ophører en modtager af de i stk. 1 nævnte indkomstarter med at være skattepligtig her i landet, skal den oplysningspligtige på begæring afgive oplysning om størrelsen af de til den pågældende i tiden fra kalenderårets begyndelse og til tidspunktet for skattepligtens ophør udbetalte eller godskrevne beløb samt om størrelsen af den indeholdte A-skat. Tilsvarende oplysninger skal på be-

gæring gives den pågældende eller dennes repræsentant, eventuelt hans dødsbo.

Stk. 8. Den oplysningspligtige skal underrette indkomstmotageren eller dennes dødsbo om de i henhold til stk. 1 og 6 afgivne oplysninger vedrørende ham. Underretningen til indkomstmotageren eller dennes dødsbo skal ske senest 1. februar i året efter det kalenderår, oplysningerne vedrører.

Stk. 9. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om afgivelse af oplysninger efter stk. 1, 2, 4 og 6-8, herunder lempe oplysningspligten. For ydelser, der udbetales efter indberetningsperiodens udløb, fastsætter skatteministeren regler om, i hvilket år oplysningerne skal gives.